

Список використаних джерел

1. Academic Integrity Best Practice Principles. Universities Australia. 2017. 9 p. URL: <https://www.universitiesaustralia.edu.au/wp-content/uploads/2019/06/UA-Academic-Integrity-Best-Practice-Principles.pdf> (дата звернення: 25.03.2023).
2. Academic integrity standards: A preliminary analysis of the Academic integrity policies at Australian Universities / B. Tracey and others. 2011. URL: <https://ro.uow.edu.au/cgi/viewcontent.cgi?article=1332&context=asdpapers> (дата звернення: 25.03.2023).
3. Academic Integrity. University of South Australia. URL: <https://i.unisa.edu.au/staff/teaching-innovation-unit/academic-integrity/academic-integrity-priority-areas/> (дата звернення: 05.03.2023).
4. Academic Integrity. Western Sydney University. Library Study Smart. 2016. 8 p.
5. Student Honour Code. URL: https://www.westernsydney.edu.au/studysmart/home/study_with_integrity/ws_student_honour_code (дата звернення: 25.03.2023).
6. The Fundamental Values Of Academic Integrity. 3rd ed. ICAI. 2018. P. 17. URL: https://academicintegrity.org/images/pdfs/20019_ICAI-Fundamental-Values_R12.pdf (дата звернення: 25.03.2023).
7. McGowan, U. (2008). International students: A conceptual framework for dealing with unintentional plagiarism. In T. Roberts (Ed.). Student Plagiarism in an Online World: Problems and Solutions. New York: Information Science Reference, Hershey.
8. Tracey B. Educational Integrity in Australia // Handbook of Academic Integrity / ed. by B. Tracey. Springer. 2016. P. 23–38.
9. Tracey B., Saadia M. A Conceptual Framework for Implementing Exemplary Academic Integrity Policy in Australian Higher Education // Handbook of Academic Integrity / ed. by B. Tracey. Springer. 2016. P. 463–480.
10. UNSW Sydney. Academic Integrity and Plagiarism. URL: <https://www.student.unsw.edu.au/plagiarism/integrity> (дата звернення: 05.03.2023).

Вероніка Шарук

РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНИХ НАВИЧОК МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Сьогодні відбуваються зміни в суспільних відносинах, вимагається підвищення засобів комунікації та комунікативної компетенції школярів, вдосконалення їх підготовки, тому головним завданням стає вивчення іноземної мови для спілкування.

Недостатньо лише володіти іноземною мовою для взаєморозуміння, потрібно знати весь комплекс комунікативного спілкування і формування креативної особистості, її здатність творчо та нестандартно мислити. Саме до такого підходу закликає і Державний стандарт базової і повної загальної середньої освіти, який одним із головних завдань визначає «формування комунікативної компетенції та активності, творчих здібностей та креативного мислення учнів...» [5].

Для сучасної мовної освіти необхідно:

- креативність;
- варіативність;
- комунікативна доцільність користування засобів мови в різних ситуаціях спілкування;
- багаторівневність.

Як наголошує Оксана Коваленко, головний спеціаліст Міністерства освіти і науки України, пріоритетної значимості набуває вивчення мови як засобу спілкування, знання іноземної мови – це не примха, а необхідність часу [6].

Метою навчання іноземних мов є оволодіння учнями іноземною мовою як засобом спілкування. Спілкування – це більше, ніж просто передача інформації від мовця до слухача. Мовець є одночасно і суб'єктом, і об'єктом свого власного повідомлення.

Спілкування – це обмін інформацією, який включає в себе також і передачу відношення до повідомлень як з точки зору мовця, так і з точки зору слухача.

Комунікація – це процес обміну інформацією між двома або більше особами, спілкування за допомогою вербальних і невербальних засобів із метою передавання та одержання інформації.

Комунікативне навчання – це інтерактивний метод для вивчення іноземних мов, метою якого є оволодіння навички розмовної мови та сприймання її на слух.

Головними завданнями комунікативно навчання є:

- Стимулювання в учнів когнітивних процесів.

Тобто, що від школярів очікують, щоб вони у виконанні проблемних завдань використовували свої розумові здібності. Потрібно заохочувати учнів використовувати свій досвід та швидко і самостійно вирішувати питання.

- Активними учасниками навчання є учні.

Тобто, школярів потрібно заохочувати, ставити експерименти з мовою та численні запитання.

- Заохочувати учнів висловлювати свої думки, показувати свої почуття на використовувати свій досвід.

Тобто, щоб школярі на уроках могли висловитися іноземною мовою,

потрібно зацікавити їх.

- Учні беруть участі у навчальному процесі, який створює реальну ситуацію, або її імітує.
- Учитель виконує різні ролі(контролює, консультує, інформує та дає поради) на різних етапах уроку.
- Заохочення учнів працювати разом.

Тобто, заохочення учнів працювати разом в парах чи групах для того, щоб використати всі можливості для письмового та усного спілкування іноземною мовою.

- Заохочення учнів брати на себе відповідальність за розвиток вмінь у навчанні.

Формування комунікативних навичок та умінь можливе лише за умови створення типових ситуацій реального спілкування, які виникають у різних сферах життя і стосуються різних тем, у навчальному процесі.

Саме комунікативний підхід сприяє кращому опануванню іноземної мови учнями, дає можливість практично застосовувати набуті знання для висловлювання своїх думок, вражень, почуттів.

Першочерговим завданням є навчити учнів розмовляти іноземною мовою на зрозумілі та актуальні теми для них, які вони можуть застосовувати в різних життєвих ситуаціях.

Для цього потрібно використовувати різні фактори, що забезпечують розвиток комунікативної активності на уроці, а саме:

- прийоми і методи роботи;
- мотивацію навчання;
- сприятливе психологічне середовище;
- цікавий тематичний підбір матеріалу;
- диференційований підхід, врахування інтересів учнів.

На різних етапах навчання ставляться різні цілі.

1 етап – початкова школа (1–4 класи). На цьому етапі у дитини поступово формуються елементарні знання про повсякденне життя.

Для цього використовуються різні матеріали для комунікативної спрямованості:

- невеликі за обсягом тексти, казки;
- пісні, вірші, лічилки;
- лексичні ігри;
- фонетичні ігри.

2 етап – середня школа (5–9 класи). Обсяг навчального матеріалу помітно зростає, у тому числі той, який сприяє розвитку комунікативної компетенції.

На цьому етапі роботи:

- використовуються технічні засоби навчання;
- навчання учнів складати діалоги, ситуативні вправи, добираються

творчі завдання, які активізують навчальний процес і спонукають думати;

- створюються мовленнєві ситуації, що наближають навчальне спілкування до реальних умов;
- застосовується метод проектів.

3 етап – старша школа (10–11 класи). На рівні старших класів особливу увагу приділяють формуванню важливих для життя в суспільстві компетенцій: креативно мислити, працювати в колективі, бути здатними розв'язувати проблеми, бажати та вміти вчитися протягом життя, які є невід'ємними складовими процесу формування комунікативної активності. На цьому етапі систематизується та узагальнюється мовленнєвий та комунікативний досвід, набутий ними на попередніх етапах вивчення мови. Методи і види навчальної діяльності дедалі більше набувають форм, наближених до реальних умов спілкування, зростає коло інтересів.

Для підвищення мотивації учнів до навчання, якісного формування комунікативної активності застосовують:

- дебати;
- дискусії, ділові ігри;
- нестандартні уроки;
- метод проектної роботи;
- роботу з відео та аудіо матеріалами;
- знайомство із фразеологією англійської мови.

Отже, комунікативні уміння і навички як феномен особистості відносяться до продуктивної діяльності, формуються й розвиваються в ній.

Здатність учнів спілкуватися іноземною мовою забезпечується формуванням у них іншомовної комунікативної компетенції.

Розвитку комунікативних умінь і навичок в процесі вивчення іноземної мови, застосування різних прийомів навчання вербального спілкування. Можна зробити висновок, що в даний час в полі зору залишається завдання, вирішити які покликане навчання з даного предмета, а саме розвиток комунікативних навичок. Це передбачає наявність у школярів не тільки практичних умінь, а й певних якостей особистості: товарищкості, розкутості, бажання вступати в контакт, вміння взаємодіяти в колективі.

Список використаних джерел

1. Бех П. О., Биркун Л. В. Концепція викладання іноземних мов в Україні // Іноземні мови. – 1996. – № 4. – С. 3–8.
2. Закон України «Про освіту». – Київ: Генеза, 1996. – 36 с.
3. Коваленко О. Виклики сучасної освіти, або як підготувати учня до життя у сучасному суспільстві // Іноземні мови в навчальних закладах. – 2008. – № 1.

4. Ветохов О. Важлива складова комунікативної активності учнів // Іноземні мови в навчальних закладах. – 2004. – № 4.
5. <https://naurok.com.ua/rozvitok-komunikativnih-umin-i-navichok-uchniv-u-procesi-vivchennya-angliysko-movi-101910.html>
6. https://www.researchgate.net/publication/328136039_Rozvitok_komunikativnih_navicok_v_roboti_z_ditmi_na_urokah_pid_cas_vivcenna_anglijskoi_movi

Анна Шауренко

ОСОБЛИВОСТІ «ОКСАМИТОВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ» В ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

Головним змістом діяльності демократичної опозиції у Чехословаччині стали залучення найактивнішої частини суспільства до боротьби з тоталітарним режимом за встановлення демократичного устрою та мирна трансформація політичної системи у період «оксамитової революції».

На сучасному етапі держави-наступниці Чехословаччини (Чеська і Словацька Республіки) та Україна вирішують схожі проблеми демократичної трансформації і подолання тоталітарної спадщини. Комплексне вивчення історії антитоталітарних рухів у Чехословаччині періоду «нормалізації» має виняткове наукове значення, оскільки дозволило б уникнути помилок минулого у теперішній, постсоціалістичній реконструкції та демократизації суспільства в незалежній Україні, може дати багатий допоміжний матеріал у справі розбудови демократичної правової системи в нашій державі.

Важливою складовою джерельної бази при вивченні «оксамитової революції» 1989 р. стали збірники документів та матеріалів «Десять пражських днів 17–27 листопада 1989 р. Документація» і «Прискорений пульс історії». Реальна драма про десять переговорів. Автентичні записи переговорів представників державної влади з делегаціями Громадянського форуму і Громадськості проти насилля» [3, с. 276].

У діяльності чехословацьких антитоталітарних рухів 1969–1989 рр. виділено три етапи: I – 1969–1972 рр., II – 1972–1987 рр., III – 1987–1989 рр. Розпочали боротьбу чехословацького суспільства проти тоталітаризму активісти опозиційних політичних угруповань 1969–1972 рр., які відкрито виступили проти окупації країни та встановлення режиму «нормалізації». Ініціатори змін бачили інший вектор розвитку соціалістичної ідеології та критикували існуючу систему командно-адміністративного соціалізму радянського зразка. Попри певні ідеологічні розбіжності всі опозиційні угруповання об'єднувало прагнення демократизації країни і здобуття нею справжнього суверенітету.

З 1972 року розпочався новий етап розвитку антитоталітарного опору. Це було зумовлено завершенням процесу структуризації основних